

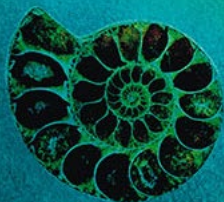
Nancy Springerová

*Zvoněk byl připevněn
k dřevěnému pohru
na kraji nového kroku.*

*Jak s případem souvisí
Grouziin slavný obraz
Rozbitý džbán?*

*Proč je Moriarty
poslední amonit?*

Enola Holmesová

PŘÍPAD RACHOTÍCÍ RAKVE

FRAGMENT

Enola Holmesová

Případ rachotící rakve

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nancy Springerová
Enola Holmesová – Případ rachotící rakve – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Enola
Holmes O V á

PŘÍPAD RACHOTÍCÍ RAKVE

Nancy Springerová

FRAGMENT

Všem milovníkům Sherlocka.

PROLOG

Poáno rukou jedné nešťastnice, 1891

Má dobrotivá patronka Enola Holmesová mě požádala, abych v krátkosti pojednala o sobě a o své smůlou pronásledované rodině. Bylo by ode mě velmi neuctivé, kdybych její přání nevyslyšela. A člověk nesmí být neuctivý. Bez dalších okolků tedy začnu vyprávět.

Myslím, že bych se měla vrátit do doby, kdy jsem byla ještě malé děvče. Můj otec byl úspěšný obchodník s látkami a bydleli jsme v pěkném domě na venkově. Byli jsme čtyři děti: James, Robert, Philip a já, narození v tomto pořadí. Naši matku nechal otec zavřít do ústavu pro choromyslné za „neschopnost poslouchat“. Jednou mi ukázal její přijímací dokumenty, na nichž doktor z ústavu tuto diagnózu uvedl. Vyděsilo mě to, což byl otcův záměr. Během našich dětských let nám všem říkal, že nás „zavře do blázince“, pokud ho budeme obtěžovat. Já jediná ale brala jeho výhrůžku vážně, což bylo zvláštní,

protože si na odchod matky nevzpomínám. Tehdy mi byly pouhé tři roky, zatímco Jamesovi bylo deset, Robertovi sedm a Philipovi pět. Taková věc je přece musela zasáhnout! Přesto o tom nikdy nemluvili a já časem pochopila, že „neschopnost poslouchat“ je čistě ženský neduh.

Všichni mí bratři zlobili. V tomto záznamu se budu zmiňovat především o Robertovi, ačkoli jako dítě nebyl ten nejhorší. Když se chlapci chovali neslušně při večeři, náš tyranský otec na ně vzal rákosku, ale jinak se nezajímal, co dělají. Nejraději se mezi sebou prali a nepohrdli, když se k nim přidal jakýkoli další kluk, který zrovna procházel kolem. Když říkám prali, nemyslím tím nevinné pošťuchování! Bili se do krve pěstmi, kameny, klacky, a jakmile povyrostli, začali používat zbraně – obušky, boxery na klouby, sukovice, trnkové hole a k mé hrůze i nože! Řezali se, lámali si kosti a byli na to hrdí, ano, hrdí! Měli zvláštní představu o cti – nejlepší bylo řešit vše silou, podvádění považovali za skvělý nástroj k výhře a ženy a dívky se sice měly ochraňovat, ale jinak byly bezvýznamné. O matce jsme nic nevěděli – možná už byla po smrti! – a v naší domácnosti chyběl povznášející ženský element. Jedinými ženami u nás byly služebné, ale otcovo necitelné chování žádná z nich dlouho nevydržela. A já – já neznamenalala vůbec nic, ani smítko, ani zrnko, vlastně méně než nic. Bratři mě občas měli za hračku, kterou pohladili nebo poškádlili, ale to bylo vše.

Učili jsme se odděleně, oni měli domácího učitele, já guvernantku. Později, když jsme byli starší, bratři odešli studovat a já zůstala doma. James a Philip procházeli s odřenýma ušima,

pokud se rozhodli ve škole vůbec ukázat. Robert ve studiu nečekaně vynikal, a to především v matematice. Nikdy jsem se s tím nesvěřila živé duši, ale myslím, že jsem na matematiku měla mimořádné nadání stejně jako Robert. Já ho ale mohla uplatnit pouze při háčkování složitých obrazců, což je samozřejmě považováno jen za hloupou ženskou kratochvíli. Háčkovala jsem celý svůj život, ale především během let, kdy mě Robert věznil – to je hrubě řečeno, ale skutečně to bylo vězení, i když velmi pěkně zařízené.

Robert byl jediný z mých bratrů, který šel na vysokou školu. James narukoval do armády a vedlo se mu tam dobře. Postupně stoupal v hodnostech a v zámoří sloužil s vyznamenáním v armádě Jejího Veličenstva. Roky jsme ho neviděli. Robert zůstal blíž k domovu. Sepsal vědecký spis, díky němuž získal titul profesora na prestižní fakultě! Nejmladší z hochů, Philip, naopak málem ani nedokončil školu, ale podařilo se mu získat pozici přednosta stanice u velké železniční společnosti. Časem se usadil, oženil se s jednou milou slečnou a vydělával si poctivou prací. Moc často nás nenavštěvoval, protože jím otec pohrdal. Roberta jsem ale vídala pravidelně. Otec na něj byl pyšný, byť svým neotesaným způsobem. Při společných večerech se bratr vychloubal svými úspěchy a stěžoval si, že mu lidé závidí a že se proti němu spikli. Neustále plánoval, jak se někomu pomstí.

Kdybych dávala větší pozor, patrně bych si všimla, že se začal měnit k horšímu. Je ale těžké určit, kdy přesně se tak zkazil. Možná byl takový už od malička, ale někdy ke mně

býval hodný, ačkoli trochu stroze. Mně ale nepříslušelo hodnotit duše mých bratrů. Nebyla jsem jejich opatrovnice, nýbrž pouze mladší sestra. Potkalo mě nesmírné štěstí, když jsem se seznámila s jedním hodným mužem, který se živil jako učitel. Prokázal mi tu čest, požádal mě o ruku a já souhlasila.

Čekalo mě několik šťastných let, kdy jsem nejprve plánovala svatbu, užívala si novomanželského života a nakonec se mi narodila dcera! Někdy v té době však Robert sešel z cesty. Kvůli zvěstem o jistých odpudivých činech – o jejichž pravdivosti nic nevím – byl nucen vzdát se svého profesorského postu a odstěhovat se! Odešel do Londýna, kde si našel místo učitele matematiky pro armádní důstojníky. Jsem si jistá, že byl ukřivděný kvůli tomu, jak se s ním zacházelo. Vlastně to vím, protože potom, co zemřel otec, mě Robert pravidelně navštěvoval a vyprávěl mi o svých strastech. Měl pocit, že se k němu celý svět otočil zády! Vždy jsem ho politovala, jak se ode mě očekávalo. Usilovala jsem o to být příkladnou ženou, na rozdíl od naší matky. James, Philip ani jeho žena s Robertem nikdy nesoucítili a on si často stěžoval, jak jsou bezcitní. Proto jsem se stala jeho oblíbenkyní. Philip i James si mě za to v naší korespondenci dobírali.

Během jedné ze svých návštěv Robert ukázal mojí dceři obrázek pěticípé hvězdy uvnitř pětiúhelníku a chtěl po ní, ať spočítá všechny trojúhelníky. S dětmi to neuměl a plánoval si z ní jen utahovat. Doufal, že ji to rozčílí, ale ona úlohu vyřešila s radostí a naprosto správně (trojúhelníků bylo dvacet pět). Roberta to šokovalo, protože dcerce bylo pouhých pět let!

Rozhodl se ji neustále všemožně zkoušet. Ona ale bezchybně uspořádala domino, zapamatovala si všechny různorodé předměty, uměla počítat po třech, čtyřech, šesti a sedmi, jediným pohledem určila, z kolika kostek je vytvořena krychle, kterou jí ukázal, odříkávala násobilkou a tak dále. S manželem jsme ji zapojovali do večerních partiček karet, backgammonu a ona hrála jako dospělý.

„Ale vždyť je to *dívka!*“ namítl Robert překvapeně, když jsem mu řekla, že je neobyčejně chytrá. „Jsi si jistá, že je to dívka?“

„Docela jistá,“ odpověděla jsem a dávala si pozor, abych skryla své pobavení. Robert totiž nesnesl, když se mu někdo smál.

Má dcera ho fascinovala a ke každému dopisu pro mě přikládal matematické úlohy pro ni. Vždy, když nás přijel navštívit, ji rok co rok zkoušel. Ani trochu ho nezajímalo, že se naučila šít a vyšívat, a sotva si všiml, jak dobře uměla číst a psát. Čím lepší ale byla v matematice, tím větší měl radost. Dělalo mi starosti, že ji bral jako svou hračku, a můj manžel nelibě nesl, jak si Robert naši dceru nárokoval. Choval se k němu sice slušně, ale nikdy úplně vřele. Důvodem bylo i to, že se Robert považoval za mnohem většího vzdělance. Křehký mír mezi nimi panoval jen do chvíle, než se Robert začal až přehnaně zajímat o naši dceru. „Tak jak jde tvé zločinecké podnikání?“ ptával se manžel Roberta. „Pracuješ právě na nějaké zpronevěře?“ pokračoval. „Vydírání je celkem výnosné, že?“ nadhodil jindy. Podle způsobu, jakým Robert na jeho otázky odpovídal, jsem poznala, že má můj muž pravdu. Robert se ke

všemu přiznal a ještě se tím vychloubal! Nezbyvalo mi než uznat, že bratr sešel z cesty a zvěsti o jeho špatné pověsti nelžou. On ale byl, a navždy zůstane, mým milovaným bratrem.

Na tom jsme se s manželem neshodli. Chtěl mu k nám zakázat chodit, dokonce navrhl, abychom se přestěhovali někam daleko a neřekli Robertovi kam! Já s tím ale nesouhlasila a zvítězila jsem – bratr nás navštěvovat nepřestal.

Kdybych tak věděla...

Dcera zrovna oslavila jedenácté narozeniny. Ještě to byla malá dívenka s vlasy zapletenými do copů a sukní těsně pod kolena. Jednoho aprílového rána k nám do domu bez varování vtrhl londýnský gang zločinců. Bylo jich tucet nebo i víc, ještě teď o tom nedokážu mluvit. Byli to řvoucí násilníci, kteří se chovali víc jako zvíř než jako lidé! Vzali si všechno, co se jim zlíbilo, a svůj lup odvezli po železnici do Londýna. Toho dne se ze mě stala vězeňkyně a dceru jsem viděla až za mnoho let.

Měl ji Robert. Věděla jsem to, protože mi to prozradilo služebnictvo a později i on sám, když mě přišel navštívit. Jasně mi dal najevo, že se s ní nesmím vidět a ona se nesmí vidět se mnou, ani vědět, kde jsem. Jak Robert řekl: „Musí na mně být naprosto závislá, budu její pán a velitel a ona mě bude bezvýhradně poslouchat – jinak ji pošlu do ústavu, jak říkával náš drahý otec.“

„Víš, že jsem naživu?“

„Ne. Neví ani o tvém drahouškovi manželovi.“

Co se stalo mému muži jsem si ani nechtěla domýšlet. Zkrátka jsem to vytěsnila, jinak bych se zbláznila.

„A já?“ zeptala jsem se bratra a v mém hlase nebyl sebemenší náznak výčitek. „Co se očekává ode mě?“

„No přece to stejné jako vždycky, drahá!“ Pohládl mě po hlavě. „Jen buď hodná sestřička, a nebude ti nic chybět.“

To ale nebyla úplně pravda. Toužila jsem po slunci, a nikdy neviděla ani paprsek. Měla jsem však všechny lampy světa, nejlepší jídlo, pohodlnou postel s peřinou z prachového peří a malá kamna s třískami a uhlím. Oblečení jsem si mohla vybírat z *Myrina deníku módy*. Služební mě měli rádi a hodně mi prozradili, ačkoli Robert jim naháněl hrůzu. Ale jak by se mohl dozvědět, co mi vyprávějí, když jsem s nimi byla o samotě? Robert dohlížel na to, abych kolem sebe měla hezké věci. Zásoboval mě knihami, všemožnými přízemi na vyšívaní a dostala jsem i promítací přístroj, abych se nenudila. Byl na mě hodný a navštěvoval mě tak často, jak se jen od zaneprázdněného muže dalo očekávat.

„Ta tvoje zázračná dcera má nakročeno stát se ztělesněním analytického stroje Lovelaceové!“ říkával mi zcela vážně, ačkoli já neměla sebemenší tušení, co přesně má ten analytický stroj být. On tím však byl posedlý, jako by šlo o svatý grál. „Zvládá diferenciální rovnice a umí spočítat pravděpodobnost!“ říkával po prvním roce, kdy mě věznil. „Je jako výpočetní stroj na algoritmy! Zisky dopočítává v polovičním čase, než jsem to dokázal já, a navíc dvakrát přesněji!“ hlásal po několika dalších letech. „Já jsem génius na abstraktní myšlení, ale neznám nikoho lepšího na doladění detailů než to bystré dítě!“ vychloubal se.

„Roberte, kolik hodin denně ji necháváš pracovat?“ zeptala jsem se.

„Ne víc než dvanáct. Má čas hrát si s vlasy, přepudrovat si nos a zabývat se dalšími dívčími nesmysly.“

„Stává se z ní mladá dáma?“

„Pche! Neříkej takové hlouposti! Tvoje dcera je možná v některých ohledech chytrá, ale jinak si pořád zachovává všechnu pošetilost typickou pro její pohlaví.“

Služebné, které mi nosily jídlo, vodu na koupel a další každodenní nutnosti, byly mnohem ochotnější mi o dceři povědět. Říkaly, že se z ní stává půvabná mladá dáma s vybranými způsoby, ale i odvahou. Někdy si dokázala prosadit svou. Pána její chování dráždilo i mátlo, jako by byla zvláštním stvořením, se kterým si nevěděl rady. Dával jí ženské oblečení, ale nelíbilo se mu, když ho nosila. Chválil ji, jak je chytrá, ale přesto se k ní choval jako k dítěti. Pochopila jsem, že Robert, stejně jako ostatní „ctihodní“ muži, trpěl podivným strachem z těch, které považoval za slabé. Ženy pro ně byly jakýmsi zakázaným druhem pastí, omylu. Byly pro ně tabu. Podle nich si nejspíš zasloužily, jak odměřeně se k nim muži chovali.

Ve svém vězení jsem ztratila pojem o čase. Nikdo mi nepřinesl kalendář ani se mnou neslavil svátky. Poznala jsem ale, že bylo léto, když jsem dostala čerstvé jahody, a také jsem zasllechla ohňostroje na oslavu konce roku. Uvědomila jsem si, že Trevina už musí být ve věku debutantky. Jako dítě byla tvrdohlavá a já jsem začala cítit, že se kolem ní shromažďují potíže. Předpokládala jsem, že Robertovi s ní dojde trpělivost a že ji

někam zavře anebo pošle do blázince. Velmi mě překvapilo a vyděsilo, když jsem se od služebných dozvěděla, že leží nemocná v posteli! Robert přišel krátce poté a řekl mi to samé, ale byl velmi strohý a neodpověděl, když jsem se ptala, co jí je.

O několik dní později přišel znovu, aby mi řekl, že moje dcera zemřela! Neprojevila naprosto žádný soucit. „Mrtvá a pohřbená,“ sdělil mi chladně „Přestaň fňukat, ženská, nebo tě nechám zavřít do ústavu.“

Plakala jsem tedy jen v noci a tajně. Ústav pro choromyslné by totiž byl mnohem horší než pohodlné vězení.

KAPITOLA PRVNÍ

To jsem já, Enola Holmesová, o níž se ta nešťastnice zmiňovala. Milí čtenáři, uhodli jste z mého jména, že jsem onou pobuřující mladší sestrou Sherlocka Holmese? A protože jste nejbystřejší ze všech čtenářů, jistě jste si všimli, že mé jméno, Enola, pozpátku znamená „alone“, tedy sama. Když mi bylo sedmnáct, přišla jsem o jednoho z mála lidí, kterým na mně záleželo, a já usoudila, že nést příjmení Holmesová znamená být samotářským podivínem.

Takové myšlenky mě napadaly jednoho velmi chladného únorového dne. Protože zima byla dosud poměrně mírná, mohl se vykopat hrob. Toho rána, kdy měla má přítelkyně pohřeb, ale tráva na hřbitově křupala pod nohama. Vzduch byl tak studený, že štípal při každém nádechu. Jakmile vikář pronesl: „Odpočívej v pokoji,“ vydala jsem se jako první k odchodu. Zatímco jsem s malou skupinkou lidí procházela hřbitovem, zaslechla jsem slabé cinkání, které se neslo ledovým větrem. Přicházelo z místa mezi náhrobními kameny a vysokými starými lipami.

„Co to má, proboha, znamenat?“ podivila jsem se a zastavila.

„Nic, co by nás mělo zajímat,“ prohlásil Floutek – v duchu mu tak říkám, ačkoli se jmenuje docela jinak. Byl to mladý otrapa, co se rád parádí, a v naší skupině byl jediným mužem. No, vlastně nás bylo jen pět: ošetřovatelka, dvě služebné, Floutek a já. Ošetřovatelka Dobbinsová, robustní postarší paní, připomínala loď s napnutými plachtami. Služebné Lois a Ethel byly pouhé dívky, stejně staré jako já. Navzdory kabátům jsme všechny mrzly a ruce si zahřívaly ve staromódních tlustých rukávnících. Floutek měl hlavu zabořenou v límci kabátu, ruce v kapsách a třásl se.

„Vůbec nic, co by nás mělo zajímat,“ zopakoval.

Jenže já se nejmenuji Enola Holmesová jen tak pro nic. Chtěla jsem vědět, o co jde. „*Mě* to ale zajímá,“ namítla jsem a vydala se směrem, odkud jsem myslela, že ten zvuk přichází. Po zmrzlé trávě a mezi naklánějícími se náhrobními kameny jsem pochodovala tak rychle, že jsem ani trochu nepřipomínala dámu.

„Připomíná mi to ruční zvonek!“ dodala jsem.

„Je to jenom vítr!“ protestoval Floutek.

„To si myslíš, že tady někde ve větru stojí učitel a sjednává mezi hroby pořádek ve třídě?“ odsekla jsem mu. Neohlédla jsem se a pokračovala dál a možná, že mě přes sílící vítr Floutek ani neslyšel. V jednu chvíli jako by se řinčení zvonku vzdalovalo a v další zase přibližovalo. Bylo těžké určit, jestli přicházelo odněkud mezi hroby, nebo z přilehlé ulice. Mohl to docela jednoduše být jen kus poletujícího kovu. Jenže moje

protáhlá hlava je od přírody zvědavá, a navíc jsem měla podezření, že by to mohlo být důležité.

„Určitě je to duch,“ zakňourala Ethel odněkud za mnou.

„Nesmysl,“ opáčila Dobbinsová svým typicky rázným tónem. „Kdo kdy slyšel o duchovi, který zvoní na zvonek?“

„Mohl by to být člověk, který se snaží nestát se duchem,“ dodala jsem potichu a váhavě, abych ze sebe neudělala hlupáka, kdybych se mýlila. Podle Sherlocka a Mycrofta totiž jen hlupáci věří báchorkám o tom, že se lidé pohřbívají zaživa. A že vykrádači hrobů často nacházejí víka rakví zevnitř rozdrásaná na třísky a nehty mrtvých úplně zničené! Jen prostáčekové si myslí, že své milované je třeba chránit i po smrti. A jen důvěřivci mohou naletět šejdírům, kteří prodávají předražené „bezpečnostní rakve“ se zabudovaným zvonkem, aby bylo slyšet, když v nich někdo začne rachotit...

Když jsem obešla roh majestátního žulového mauzolea, nejen, že jsem zvonek slyšela, ale také viděla! Mosaz se zaleskla – ne že by v Londýně zrovna svítilo slunce, ale zvonek zářil, jak jen uměl. Byl připevněný k provizornímu dřevěnému náhrobnímu prknu na okraji nového hrobu, na němž se kupila čerstvá hlína.

„Rozhoupal ho vítr,“ prohlásil kyselý mužský hlas za mnou. Ano, byl to Floutek.

„Ne, podívej se na ten provázek!“ Z dřevěné náhražky náhrobního kamene visela tenká bílá šňůrka, která se opakovaně napínala a povolovala. Připomínala provázek draka, který se může nebo nemusí vznést.

„*Hýbe se,*“ řekla jedna ze služebných, která se krčila za mnou. Myslím, že to byla Lois.

„Někdo *tam* je,“ poznamenala druhá, ještě hloupěji.

„No nepovídej!“ vyštěkla jsem a vrhla se vpřed. Poklekla jsem vedle hrobu a rukama se zabořila do hlíny jako štěně. Nevníkala jsem ani chlad, který mi pronikal přes černou hedvábnou sukni, ani to, že jsem si zničila nové rukavičky. Když se ke mně připojili ostatní, v duchu jsem uslyšela matčin hlas: *Enolo, přemýšlej!* Uvědomila jsem si, že jsme moc pomalí. Nemohli jsme počítat s tím, že tu nešťastníci dostaneme ven, než bude pozdě. A ano, byla to žena – na dřevě bylo štětcem napsané jméno Trevina Y. Trairomová. Když jsem se na prkno zadívala, všimla jsem si, že podél jednoho rohu jsou vidět panty!

Okamžitě jsem vyskočila a špinavýma rukama jsem za ně zatahala. Našla jsem petlici a uvolnila ji. Uvnitř jsem, světe div se, našla měch visící na háku. Chňapla jsem po něm, ale v hlavě mi okamžitě zaznělo varování: *Enolo, přemýšlej! Myšli, myšli, myšli!* V tu chvíli jsem si všimla, že na dně náhrobního prkna, které vypadalo jako úzká skříňka, vyčnívá těsně nad zemí trubka, jíž prochází bílá šňůrka. Přes trubku někdo natáhl síťovinu. Roztrhla jsem ji, nacpala hubici měchu do trubky a ve zběsilém zápalu začala pumpovat. „Promiňte, je tam někdo?“ zavolala jsem do trubky. Okamžitě mi bylo strašlivě trapně, ačkoli jsem vlastně netušila, jaká pravidla chování se v takové situaci dodržují.

Jakmile jsem promluvila, zvonek přestal zvonit. Na chvíli se mi ulevilo, ale ticho, které následovalo, začalo být trochu znepokojivé.

„Slečno Trairomová?“ odvážila jsem se zavolat a na okamžik jsem přestala pumpovat.

Zaslechla jsem tichý přidušený zvuk. Možná vzlyk nebo radostné oddychnutí a pak jemný ženský hlas: „Ano, tady.“

Díky bohu! Překvapeně jsem zamrkala a Floutek nade mnou zavolal: „Nepřestávejte pumpovat, slečno Holmesová! Jdu na jít hlídače.“ Ostatním pak nařídil: „Pokračujte v hrabání!“ a pádlil pryč.

Energicky jsem stlačovala měch, ale pak jsem se zamyslela. Člověk sice potřebuje dýchat, ale opravdu je proud studeného vzduchu tím, co slečna Trairomová chtěla, když ležela zmrzlá v chladné zemi? Data na náhrobní desce uváděla 8. března 1874 – 18. února 1891. Bylo jí šestnáct let. Dnes bylo dvacátého prvního. Pokud před pohřbem uplynuly dva dny, jak bývalo zvykem, musela ležet v rakvi přes noc, ne-li déle! Ano, určitě potřebovala vzduch a jistě musela být promrzlá na kost!

Přestala jsem pumpovat měch a znovu se naklonila k otvoru v zemi. „Slečno Trairomová?“

Neodpověděla.

„Slečno Trairomová!“

Stále nic.

„Trevino!“ zakřičela jsem, trochu vyvedená z míry.

A zase nic. Ozvala se ošetřovatelka Dobbinsová.

„Slečno Holmesová, určitě omdlela a není se čemu divit. Myslím, že byste měla dál pumpovat.“

Následovaly napjaté okamžiky. Stlačovat měch mi nepomáhalo uklidnit se, ale alespoň jsem se zahřála, dokud jsem

„nezářila“, což je označení pro to, když se dámy potí. Jakmile jsem začala funět námahou, Dobbinsová mě přišla vystřídat. Poklekla jsem u paty hrobu a začala hrabat rukama hlínu, ale zneklidnilo mě, jak pomalu to šlo. Naštěstí se objevili dva mladí pomocníci s lopatami, společně s Floutkem a postarším mužem s omšelým plstěným kloboukem, který vykřikl: „Co to, u všech rohatejch, má znamenat?“

Všechny jsme se postavily a otřepaly si hlínu z rukou, zatímco muži s lopatami se chopili práce.

„Co tu dělá hrob se zvonkem?“ pokračoval. „Vod nikoho sem nedostal hlášení, že sem má přijít novej hrob.“

Očividně patřil ke společenské vrstvě, kde se s ničím nemazou, takže jsem ani neměla potřebu protočit panenky. „Uctivý pane, tím pádnější důvod, abychom ho co nejdřív vyhrabali, než ten, kdo je uvnitř, skoná,“ prosila jsem ho. Z výstřihu smutečních šatů jsem vylovila špinavé peníze, které jsem umouněnými prsty umazala ještě víc.

„No tak, pohněte sebou, chlapi,“ zavelel, sám se sehnul a odhazoval hroudy hlíny. Zdálo se, že to trvá celou věčnost, a já se začala znovu třást – napětím i ledovým vzduchem. Když lopaty konečně narazily na dřevo, muži rychle očistili rakev. Nezbýval čas, aby se vyzvedla ze země, a tak se starší muž vrhl do hrobu a vypáčil víko.

„U všech svatejch, vona je naživu,“ zahulákal. „Z nosu jí de pára, jak dechá.“

Bez dlouhých obřadností jsem skočila dolů a odstrčila ho. To, co jsem viděla, bylo tak šokující, že jsem zalapala po dechu.

„Jak *zvláštní*,“ zašeptala jsem.

V rakvi ležela krásná mladá žena, drobná a štíhlá. Měla mrtvolně bledou kůži, což se dalo čekat. Tmavé vlasy jí obepínala zvláštní čelenka z růžové stužky. Na ní visel malý trs sasanek. Pas jí zakrýval velký svazek růží a vedle ní ležel šedý hliněný džbán – nehezky a navíc rozbitý. Překvapilo mě, že dívka neměla klobouk, rukavičky, boty ani punčochy. Co mě však naprosto šokovalo, byly bílé průsvitné šaty, které téměř odhalovaly její ňadra! Přiléhavá látka navíc prozrazovala, že na sobě neměla vůbec žádné spodní prádlo!

„Vždyť je téměř nahá!“ vykřikl Floutek přiškrčeným hlasem.

„Toho si nevšímejte,“ odsekla jsem a přikryla ji svým kabátem. „Vytáhněte ji ven.“ Dotkla jsem se jejích žalostně obnažených rukou – byly ztuhlé a studené. „Vytáhněte ji z té zpropanené rakve, ať ji můžeme dostat do tepla!“ zvýšila jsem hlas.

„To platí i pro nás,“ zašeptala Ethel lítostivě. Přesto si svlékla plášť. Následovaly ji i Lois a Dobbinsová. Všechny položily své oblečení na zem a vytvořily provizorní lehátko. Floutek a starý muž nejprve zasunuli pod Trevinino polonahé tělo můj kabát a pak ji položili na ostatní kusy oděvů. Dva pomocníci šli pro jediný dopravní prostředek, který byl k dispozici – tračkař. Všichni čtyři muži ji pak i s provizorním lehátkem a přikrývkou zvedli.

„Tudy.“ Vedla jsem tu nesourodou skupinu co nejrychleji ze hřbitova a zuby mi přitom drkotaly zimou. Čekal tu na nás kočár Florence Nightingaleové se dvěma statnými hnědáky, kteří dupali a odfrkovali. I jim byla zima.

Ano, mluvím o skromném, ale prostorném kočáru, který patřil k rezidenci nedaleko Hyde Parku. Prosím, rozumějte, milí čtenáři, že poslední dva týdny jsem pobývala v domě slečny Nightingaleové. Paní Tupperová, má drahá bývalá bytná, onemocněla tyfem a neměla nikoho, kdo by se o ni staral. Přerušila jsem proto studia na Ženské akademii, abych o ni mohla pečovat až do konce. Měla jsem ji moc ráda, protože už když jsem bydlela v East Endu, chovala se ke mně vždy s mateřskou něhou. To kvůli ní jsem se oblékla do černého. Společně se služebnými slečny Nightingaleové a Floutkem, který strkal svůj chytrý nos všude, jsme ji toho dne uložili do hrobu.

Muži slečnu Trairomovou položili opatrně do kočáru. Hlídači a dvěma mladíkům jsem do ruky vecpala peníze a sama jsem vyskočila nahoru, abych si položila dívčinu hlavu do klína. Dovnitř se vtěsnal i zbytek osazenstva a vyrazili jsme svižným poklusem. Byla to zcela a výhradně má chyba, že jsem si nevšimla malého, převážně bílého psa – směšky bígla a teriéra –, který běžel za námi. Ale na mou obranu – londýnské ulice jsou plné toulavých psů.

Také jsem byla příliš zaneprázdněná na to, abych se dívala z okénka. Třela jsem ruce slečny Trairomové a Dobbinsová dělala totéž s jejími chodidly, zmodralými zimou. Dívka se pohnula a lehce zasténala, ale pak opět ztichla a znehybněla. Několik okamžiků nato jsme dorazili k útulné rezidenci, kde Florence Nightingaleová, přezdívaná „Pták“, měla své hnízdo v nejvyšším patře.

„Vezměte slečnu Trairomovou na ošetřovnu,“ přikázala jsem Floutkovi a kočímu. Místnost v prvním patře už byla pečlivě uklizená a lůžkoviny vyvařené i vyprané. Florence Nightingaleová byla oddanou stoupenkyní Pasteura, Kocha a Listera, a proto dbala na to, aby si služebnictvo dávalo pozor na „bakterie“, ať už věřilo, že existují, či nikoli. Vběhla jsem do domu před ostatními a prohnala se kolem obvyklého houfu lidí v obyvacím pokoji, v knihovně a salonku, aniž bych věnovala pozornost jejich zvědavým pohledům. Když jsem doběhla ke dveřím potaženým zeleným sukmem, které vedly do podzemních místností domu, strčila jsem do nich hlavu a zahulákala: „Ohřívací lahve! Čaj a horký punč!“

Následoval zmatený shon. Služebné si vzaly zpět své pláště a Floutka jsem poslala pro doktora. S Dobbinsovu jsme bezvědomou dívku svlékly z ubohé košilky a oblékly ji do teplého flanelového županu. Byla hubená až na kost a všude na kůži měla nažloutlé skvrny, které připomínaly modřiny! Na nohy jsme jí navlékly tlusté vlněné ponožky a kolem ní vyskládaly ohřívací lahve. Ležela na přepychovém lůžku, přikrytá pérovými dekami. Snažily jsme se do ní dostat trochu punče, který voněl jako citron, med, byliny a whisky, ale ona tekutinu nepřijímala. Jen jí stékala po bradě.

„Opravdu si přeji, aby se probudila,“ zašeptala jsem do vzduchu. Možná proto, jak bezmocně jsem se cítila, když umírala paní Tupperová. Chtěla jsem, aby má nalezenkyně ze hřbitova žila, a aby se uzdravila, ačkoli jsem ji vůbec neznala! Přisunula jsem si židli k posteli, posadila se a třela jsem její

ruku, abych ji zahřála. Dobbinsová udělala totéž s dívčinou druhou rukou.

„Pořád je studená,“ zamumlala Dobbinsová. „Kéž by si ten mladý doktor pospíšil!“

Kéž bychom bývali zavolali doktora Watsona. Jeho ordinace ale byla situovaná na druhé straně Londýna a jiní lékaři se nacházeli mnohem blíž. Zajímalo mě, jestli má Watson nějaké zprávy o Sherlockovi. Já jsem o bratrovi už několik týdnů nic nevěděla.

Lékař konečně přispěchal do pokoje, odhrnul příkrývky, z cylindru vytáhl stetoskop a prohlédl pacientku. „Jestli přežije, pravděpodobně bude mít angínu nebo zápal plic,“ prohlásil, když jsem mu vysvětlila okolnosti. Chtělo se mi říct, že totéž platí i pro nás všechny, kdo jsme byli na hřbitově, ale mlčela jsem.

Otevřel Trevinina ústa a vytáhl jí jazyk ven, aby ji probudil, ale ona nereagovala.

„Co je s ní?“ vykřikla jsem.

Palcem jí nadzvedl jedno a pak druhé víčko. Potom se odklonil a oprášil si ruce. „Má nepřírozeně rozšířené zornice. Někdo ji omámil.“

Dobbinsová se zrovna vrátila do pokoje s novými nahřátými lahvemi. „Čím?“ zeptala se.

„Nějakým opiátem. Nelze to přesně určit.“ V jeho hlase jsem zaslechla náznak lhostejnosti.

„A ty nažloutlé skvrny na kůži, to je žloutenka, nebo pozůstatky modřin?“

Byla jsem si docela jistá, že to jsou pohmožděniny. Se slečnou Trairomovou někdo špatně zacházel a já při té myšlence zatínala zuby.

Nicméně doktor se zdál být znuděný. „Ani to nelze přesně určit.“ Otočil se ke dveřím. „Vypadá zesláble, možná kvůli hoře. Jestli se probudí,“ řekl dodatečně, „ať zůstane dva týdny na lůžku a krmte ji kaší.“ Stetoskop schoval zpátky do klobouku, který si nasadil na hlavu, a odkráčel.

Dobbinsová se dívala na pacientku. „Měli bychom o ní napsat do novin,“ řekla, jako by přemýšlela nahlas. „Najít její rodinu.“

„Ne,“ vyhrkla jsem rozhodně. „Kdyby měla slušnou rodinu, nebyla by samá modřina a neskončila by v rakvi tak, jak jsme ji našli. Viděla jste, co měla na sobě, když jsme ji přinesli sem.“

„Ale i tak...“

„Mám tušení, že bude víc v bezpečí, když budeme držet jazyk za zuby, Dobbinsová.“

„No, už je stejně hodně hodin. Běžte se najíst a trochu vyspat, slečno Holmesová.“

Z toho jsem si vyvodila, že se budeme střídat u postele, jako když byla nemocná paní Tupperová, a proto jsem ji poslechla. V kuchyni jsem se navečeřela a zdřímla si v malém pokojíku, který pro mě vyčlenila slečna Nightingaleová. O několik hodin později, když už byla tma, jsem se vrátila do pokoje, kde Trevina ležela. Byla stále v bezvědomí, ale do tváří se jí vrátila barva a byla mnohem teplejší, když jsem ji vzala za ruku.

„Dýchá hezky pravidelně,“ konstatovala Dobbinsová. „Zdá se, že se jí ulevilo.“

„Zůstanu s ní,“ řekla jsem. „Hezky se vyspěte, Dobbinsová.“

A tak se přihodilo, že když Trevina v brzkých ranních hodinách otevřela oči, uviděla jako první mě.

Nejdříve jsem si nevšimla, že je vzhůru, protože jsem si četla – je to neřest, které se věnuji ustavičně. Když jsem zaslechla tlumené zakašlání, zvedla jsem hlavu. Lehce se na mě usmála.

„To vás jsem slyšela, že?“ řekla. Její hlas byl tichý a něžný.

„K vašim službám!“ Zvedla jsem se ze židle, zvýšila plamen plynové lampy a postavila se vedle ní. „Jmenuji se Enola. Máte žízeň nebo hlad?“ Cítila jsem, že se usmívám radostí nad tím, že je vzhůru a při smyslech.

Viděla jsem, že nad mou otázkou přemýšlí. „Myslím, že ano,“ řekla pomalu. „Obojí.“

Natáhla jsem se ke zvonku, abych přivolala kteroukoli nebohouslužebnou, která spala v kuchyni. V návalu dobré nálady jsem na pacientku vyhrkla: „Překvapuje vás, že jste naživu?“

Opět zapřemýšlela, než odpověděla. „No, vlastně si nepamatuji, že bych umírala,“ prohlásila nakonec.

Snaž se být rozumná, Enolo, řekla jsem si. „Máte rodinu, kterou bych mohla informovat, kde se nacházíte, slečno Trairomová? Matku či otce?“ Já neměla ani jednoho. Otec zemřel, když jsem byla malá, a matka, když mi bylo čtrnáct. Zůstala jsem docela sama, až na mé dva bratry, Sherlocka a Mycrofta. Musela jsem si ale připomenout, že někteří mladí lidé své rodiče stále mají.

Slečna Trairomová ale vypadala zmateně. „Opravdu nevím. Proč mě oslovujete tím jménem?“

Úsměv mi ztuhl na rtech. „Trevina Trairomová není vaše jméno?“

„Trevina ano.“ Tvář se jí nepatrně rozzářila. „Ale Trairomová, to jsem nikdy neslyšela.“

I mě už napadlo, že je to zvláštní jméno. Nicméně v Londýně o zvláštní jména nebyla nouze, a tak jsem to pustila z hlavy. „Mohu se tedy zeptat, jaké je vaše příjmení?“

„Předpokládám, že nějaké mám, ale nepamatuji si ho.“

Trevina vypadala znepokojeně a pokusila se posadit na posteli. „Zdá se, že si na nic nevzpomínám. Nevím, kdo jsem!“

KAPITOLA DRUHÁ

Milí čtenáři, prosím, nebudte mnou příliš znechucení, když vám povím, že jsem při těch slovech zajásala. Mějte na paměti, že mou zálibou a zároveň i obživou je být investigátorkou – hledačkou všeho, co se ztratilo. Osud mi nemohl dopřát zajímavější výzvu. Tentokrát však můj úkol nespočíval v tom, abych našla pohřešovanou osobu, jelikož se nacházela přímo přede mnou. Bylo zapotřebí vypátrat její minulost, místo ve společnosti a chybějící rodinu, a hlavně její ztracené vzpomínky.

Radovala jsem se tak, že jsem málem řekla něco nevhodného, ale naštěstí mě přerušila služebná, která přišla s podnosem. Vrátila jsem se ke svým povinnostem vůči Trevině. Musím jí říkat Trevina, když (teď vím, že) „slečna Trairomova“ není její jméno.

„To nevadí, promluvíme si o tom později,“ řekla jsem a pomohla jí posadit se. Stačil ale jeden pohled na ták a ona vykřikla: „Ne! Kaši jíst nebudu!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Enola Holmesová – Případ rachotící rakve. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.